
Leif Henry Bostad

MINNEORD

LARS A. AKSLEN

RUNE BJØRNEKLETT

JOHAN EIDE

OLE J. HALVORSEN

Pensjonert førsteamanuensis og overlege Leif Henry Bostad døde 6. februar 2025, vel 78 år gammel. Han vokste opp i Fosnavåg på Sunnmøre og avla medisinsk embetseksamen i Bergen (1972). Han ble utdannet patolog i Tromsø i 1980, hvor han steg raskt i gradene og var overlege i perioden 1979–92 og sjef i 1982–85.

I 1992 ble Leif rekruttert til Universitetet i Bergen og Haukeland universitetssjukehus for å ta ansvar for nyrepatologien. Her fungerte han som nasjonal referansepatolog og bygget opp Det norske nyrebiopsiregisteret, frem til pensjonering i 2012. Registeret har nå detaljerte data som benyttes til kvalitetssikring, forskningsprosjekter og doktorgrader, og dette har gitt mye ny kunnskap om nyresykdommer. Leif ledet også Nasjonalt kompetansesenter for nefropatologi i en årrekke.

Leif var en ener i faget. Han hadde omfattende kunnskaper på de fleste felt og en utpreget analytisk evne og teft. Ordnet arbeidstid eksisterte knapt og han gjorde sitt ytterste for den enkelte pasient. Leif ble hyppig konsultert og delte av sin kunnskap, og studieopphold i London og Seattle ble gjennomført for å tilegne seg flere ferdigheter. Mange ulike prosjekter kunne nyte godt av hans presise bidrag, blant disse var et utviklingsprogram i Tanzania og Uganda. Leif veiledet flere kandidater til doktorgrad.

Leif Henry Bostad var en markant skikkelse i norsk patologi. Han engasjerte seg for fellesskapet som medlem av Den norske patologforening (DNP), var nestleder i to perioder, ledet kvalitetsutvalget i en årrekke, var medlem av spesialitetskomitéen i Legeforeningen og andre utvalg, og han ble utnevnt til æresmedlem i patologforeningen (2012). Han ledet arbeidet med et svært viktig dokument om kvalitetssikring for spesialiteten patologi (1994), og han arrangerte en rekke kurs og seminarer, særlig innen nefropatologi og hematopatologi.

Leif hadde mange interesser utenom patologifaget. Han var eminent på kjøkkenet og fordypet seg i klassisk litteratur og musikk. På hytta i Valdres trivdes han svært godt, fjellet var en kilde til ro og refleksjon. Leif likte en humoristisk og god disputt med venner, gjerne rundt et måltid han selv hadde tilberedt med omhu. Han hadde ofte et skråblikk på problemstillingene – dette brakte innsikten fremover.

Familien betydde mye for Leif. Da sykdommen kom snikende, ble han forundret, men tok situasjonen med fatning. Han ble støttet av sin kjære Marit, barn og barnebarn. De har nå mistet en grunnstein i livet. Leif etterlater seg et tomrom, men også mange gode minner som vi tar med videre!

Publisert: 1. april 2025. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.25.0224
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 3. juli 2026.